

JUSTIN
CRONIN

PEILI-
KAUPUNKI

W S O Y

JUSTIN
CRONIN

PEILIKAUPUNKI

Suomentanut NINA MÄKI-KIHNIÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

Trilogian osat:

Ensimmäinen siirtokunta 2010, suom. Arto Schroderus

Linnake 2013, suom. Kimmo Paukku

Peilikaupunki 2017, suom. Nina Mäki-Kihniä

Kirjallisuuslainausten suomennokset:

John Milton, *Kadotettu paratiisi*: Yrjö Jylhä

William Shakespearen lainaukset WSOY:n Shakespeare-suomennossarjasta:

Kaksi nuorta veronalaista: Leena Tamminen

Kuten haluatte: Kirsti Simonsuuri

Hamlet: Matti Rossi

Mitta mitasta: Tiina Ohinmaa

Julius Caesar: Lauri Sipari

Romeo ja Julia: Marja-Leena Mikkola

Charles Dickens, *David Copperfield*: J. A. Hollo

Charles Dickens, *Saiturin joulu*: Tero Valkonen

Homeros, *Ilias*: Otto Manninen

Dante Alighieri, *Helvetti*: Eino Leino

Leo Tolstoi, *Sota ja rauha*: Esa Adrian

Koraani: www.islamopas.com

Kaikki muut lainaukset suomentanut Alice Martin

Englanninkielinen alkuteos *The City of Mirrors*

Copyright © 2016 Justin Cronin

Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB

Suomennoksen © Nina Mäki-Kihniä ja WSOY 2017

ISBN 078-951-0-34202-2

Painettu EU:ssa

Perheelleni

*Ja kuinka kohtaan dilemman
riivatun ihmisen ja jumalan,
kun kuljen vieraana ja peläten
maailmassa, jota tehnyt en?*

A. E. HOUSMAN, Last Poems

SISÄLLYS

PROLOGI	11
I <i>Tytär</i>	17
II <i>Rakastaja</i>	103
III <i>Poika</i>	213
IV <i>Ryöstö</i>	265
V <i>Manifesti</i>	305
VI <i>Nollan tunti</i>	323
VII <i>Herääminen</i>	349
VIII <i>Piiritys</i>	357
IX <i>Ansa</i>	427
X <i>Exodus</i>	451
XI <i>Peilikaupunki</i>	491
XII <i>Rajan takana</i>	547
XIII <i>Vuori ja tähdet</i>	561
XIV <i>Merellinen puutarha</i>	585
EPILOGI <i>Millennium-tutkija</i>	593
DRAMATIS PERSONAE	641
KIITOKSET	644

PROLOGI

Ensimmäisen tallentajan kirjoituksista («Kahdentoista kirja»)

Pohjois-Amerikan karanteenin kolmas maailmankonferenssi
Kulttuurien ja konfliktien tutkimuskeskus, New South Walesin yliopisto,
Indo-Australian tasavalta, 16.–21. huhtikuuta 1003 jv.

[Toinen katkelma alkaa.]

LUKU VIIISI

1. Ja niin Amy ja ne jotka olivat hänen seurassansa palasivat Kerrvilleen joka on Texasissa.
2. Ja siellä he saivat tietää, että he olivat menettäneet keskuudestansa kolme, ja nämä kolme olivat Theo, hänen vaimonsa Mausami sekä Hollisin vaimo Sara, jota sanottiin Parantaja-Saraksi.
3. Sillä Roswell, paikka mistä he olivat hakeneet suojaa, oli jäänyt suuren viraalijoukon saartamaksi, ja ne surmasivat kaikkea elävää. Ja tästä seurueesta selviytyi ainoastaan kaksi, ja he olivat Vahva-Hollis, Saran puoliso, sekä Caleb, Theon ja Mausamin poika.
4. Ja suuri suru vallitsi heidän keskuudessaan, sillä he olivat menettäneet ystävänsä.
5. Ja Kerrvillessä Amy meni asumaan sisarien luo, jotka olivat HERRAN naisia. Näin toimi myös Caleb, ja Amy hoivasi häntä.
6. Ja tähän samaan aikaan Alicia, Veitsi-Alicia, ja Peter, Päivien mies, tarttuivat aseisiin Siirtoarmeijan riveissä, joka koostui Texasin sotilaista, ja he lähtivät etsimään Kahtatoista. Sillä he olivat saaneet tietää, että se joka surmaa yhden Kahdestatoista, surmaa myös tämän Monet, ja silloin näiden sielut siirtyvät HERRALLE.
7. Ja käytiin monta taistelua ja monet saivat surmansa. Mutta kumpainenkaan heistä ei kyennyt lyömään kuoliaaksi Kahtatoista, eivätkä he löytäneet paikkoja, missä nämä asuivat. Sillä se ei ollut HERRAN tahto silloin.

8. Näin vuodet vierivät, yhteensä viisi.
9. Ja tämän ajan mentyä Amy sai merkin unessa. Siinä unessa Wolgast tuli hänen luokseen, ja hänellä oli siinä miehen hahmo. Ja Wolgast sanoi:
10. »Minun isäntäni odottaa, hän odottaa paikassa, joka on suuri laiva, ja siellä hän asuu. Sillä muutos on tuleva tähän maahan, ja pian minä tulen ja näytän tien.»
11. Ja tämä mies oli Carter, kahdestoista Kahdestatoista, ja häntä sanotaan Carter surumieliseksi, oman sukupolvensa oikeamieliseksi ja HERRALLE rakkaaksi.
12. Ja Amy jäi odottamaan Wolgastin paluuta.

LUKU KUUSI

1. Mutta tuona aikana oli olemassa myös toinen ihmisten kaupunki, Iowassa, ja se tunnettiin nimellä Kotimaa.
2. Ja siellä asui ihmisrotu, joka oli juonut viraalin verta, koska he halusivat elää ja hallita monen sukupolven ajan. Ja heitä sanottiin punasilmiksi, ja heistä mahtavin oli Johtaja-Guilder, mies Entisajan maailmasta.
3. Ja se viraali, jolta he saivat ylläpitonsa, oli Grey, joka oli Lähde. Sillä hänen veressään oli Nollan, Kahdentoista isän, siemen. Ja Grey oli kahlittuna, ja hän koki suurta kärsimystä.
4. Ja tässä paikassa ihmiset elivät vankeudessa palvelen punasilmiiä ja noudattaen kaikessa näiden tahtoa. Ja yksi vangeista oli Parantaja-Sara, joka otettiin Roswellista, eivätkä hänen ystävänsä tienneet, että hän oli elossa.
5. Ja Sara sai tyttären, Katen, mutta lapsi riistettiin häneltä; ja punasilmät sanoivat Saralle, ettei hänen lapsensa ollut jäänyt eloon, mikä aiheutti suuren surun Saran sydämeen.
6. Ja niin kävi, että lapsi luovutettiin eräälle punasilmien naiselle. Tämä nainen oli Lila, Wolgastin vaimo.
7. Sillä Lilan tytär oli kuollut Entisajan maailmassa, ja vaikka siitä oli monta vuotta, tuska oli yhä kipeänä hänen mielessään. Ja hän sai lohtua Katesta, sillä hän kuvitteli tämän tyttäreksensä, jonka oli menettänyt.
8. Ja niin kävi, että tietyt ihmiset Kotimaassa nousivat kapinaan vainoojiaan vastaan, ja heitä sanottiin kapinallisiksi. Ja Sara liittyi heihin, ja hänet lähetettiin palvelemaan Lilaa Kupoliin, missä punasilmät asuivat, jotta hän voisi oppia lisää näiden tavoista. Ja tällä tavalla hän sai tietää, että hänen tyttärensä oli sittenkin elossa.

9. Ja tähän samaan aikaan Alicia ja Peter löysivät tyyssijan, jossa lymysi Martínez, kymmenes Kahdestatoista, ja se paikka sijaitsi Carlsbadissa, ja siellä he kävivät taistoon ja vastassa oli hänen Monensa. Mutta he eivät löytäneet Martínezia, joka oli paennut.
10. Sillä Nolla oli määrännyt Johtaja-Guilderin rakentamaan mahtavan linnan, missä Kaksitoista voisi asua, syödä eläinten verta ja myös Kotimaan asukkaiden verta. Sillä jokaisen Moni oli syönyt niin paljon, että maan päällä oli tuskin jäljellä ainuttakaan elävää, vaan siitä oli tullut autiomaata, joka oli kelvotonta niin ihmiselle kuin viraalille ja kaikenkaltaisille eläimille.
11. Ja tämän takia kukin Kahdestatoista sanoi omalle Monelleen, että näiden pitää lähteä pois pimeästä piilostaan, ja niin nämä kuolivat. Ja tämä tunnettiin Hylkäyksenä.
12. Ja Kaksitoista lähti matkaan kohti Kotimaata, vaikka se oli monen taipaleen takana, koska he halusivat hallita maailmaa.

LUKU SEITSEMÄN

1. Mutta oli yksi, joka ei noudattanut Nollan sanaa, ja se oli Carter surumielinen, kahdestoista Kahdestatoista. Ja hän kehotti Wolgastia neuvomaan Amyn luokseen sinne, missä hän piti majaa, voidakseen liittoutua hänen kanssaan tovereitansa vastaan.
2. Ja Amy totteli tätä käskyä ja lähti Kerrvillestä Houstoniin. Ja hänen seurassaan oli Lucius Uskollinen, joka oli hänen apurinsa ja HERRAN silmissä vanhurskas.
3. Ja Houstonissa Amy löysi laivan, joka oli nimeltään *Chevron Mariner*, ja sen uumenissa lepäsi Carter. Ja heidän välillään tapahtui paljon. Ja kun Amy lähti sieltä, hänen ruumiinsa ei ollut enää lapsen vaan naisen, ja hän lähti Luciuksen seurassa Kotimaahan käymään taistelua Kahtatoista vastaan.
4. Ja tähän samaan aikaan Peter, Päivien mies, ja Michael, jota sanottiin Michael Eteväksi, ja Hollis, Saran puoliso, myös matkasivat Kotimaahan ottaakseen selvää, mitä siellä oli. Sillä heidän tietämänsä mukaan Saraa pidettiin siellä panttivankina, kuten monia muitakin.
5. Ja heidän mukanaan oli kaksi seuralaista; ensimmäinen oli Lore, jota sanottiin Pilotti-Loreksi, ja toinen oli rikollinen, jonka nimi oli Gangsteri-Tifty.
6. Ja tähän samaan aikaan myös Alicia matkasi Iowaan, sillä hän jäljitti Martínezia, kymmenettä Kahdestatoista, koska oli vannonut surmaavansa tämän. Sillä Martínez oli näistä pahoista hengistä pahin, monen naisen surmaaja, ja vitsaus maan päällä.

7. Mutta Alicia joutui Kotimaassa vangiksi ja koki paljon kärsimystä punasilmiä ja näiden kätyreiden käsissä, ja näitä jälkimmäisiä sanottiin kolloiksi. Ja kolloista pahin oli Sod. Mutta Alicia oli vahva eikä taipunut.
8. Ja kun Sod yhtenä yönä tuli hänen selliinsä, jotta taas kerran tekisi hänelle oman tahtonsa mukaan, Alicia sanoi: »Löysää minun kahleitani, niin sinä saat nautintosi helpommin.» Ja hän kietoi kahleet Sodin kaulan ympäri ja näin surmasi hänet. Ja hän pakeni ja lähtiessään surmasi monia.
9. Ja erämaassa kaukana Kotimaan muurien tuolla puolen Amy ilmestyi hänelle, ja Alicia näki, että Amy oli nyt nainen sekä ruumiltaan että mieleltään. Ja Amy lohdutti häntä, sillä he olivat verisisaria.
10. Mutta Alicialla oli salaisuus, ja se oli veren nälkä. Sillä Kahdentoista siemen iti hänen sisällään ja teki hänestä viraalia. Ja se oli raskas taakka hänen sydämeleen, sillä hän rakasti tovereitaan syvästi eikä olisi halunnut olla heistä erossa.
11. Ja tähän samaan aikaan Sara paljastui, ja punasilmät ottivat hänet vangiksi, ja häntä kohdeltiin kaltoin monin tavoin. Sillä Johtaja-Guilderin tahto oli, että kaikki häntä vastaan nousseet tuntevat hänen raivonsa mahdin.
12. Mutta koston hetki oli käsillä, sillä Amy ja Alicia olivat liittyneet kapinallisiin tarttuakseen aseisiin punasilmiä vastaan. Ja heidän parissaan virisi suunnitelma, jolla Kotimaan ihmiset vapautetaan ja Kaksitoista tuhotaan ja samalla Sara pelastetaan.

LUKU KAHDEKSAN

1. Ja niin kävi, että Peter ja hänen seuraajansa saapuivat Iowaan, jotta kaikki olisivat läsnä ja muodostaisivat voimakkaan joukon. Ja mahtavin kaikista oli Amy.
2. Sillä hän oli antautunut punasilmille sanoen: »Minä olen kapinallisten johtaja, tehkää minulle mitä mielitte.» Sillä hänen aikeenaan oli, että Guilder suutuksissaan vapauttaisi Kaksitoista surmaamaan hänet.
3. Ja niin kävi, kuten Amy oli ennalta nähnyt, ja hänen teloituksensa hetki määrättiin. Ja sen oli määrä tapahtua Stadionilla, suuressa amfiteatterissa, joka oli Entisajan maailman peruja, ja oli tarkoitus että kaikki Kotimaan asukkaat näkisivät sen.
4. Mutta Alicia ja muut piiloutuivat Stadionille, jotta he voisivat Kahdentoista esiin tullessa käydä aseineen heitä ja myös punasilmiä vastaan.
5. Ja Amy tuotiin väkijoukon eteen kahleissa, ja hänet ripustettiin metalliseen telineeseen. Ja Guilder nautti suuresti hänen kärsimyksestään ja kehotti kansanjoukkoja nauttimaan niin ikään.

6. Mutta Amy ei suonut hänelle tyydytystä eikä näyttänyt kärsimystään. Ja Guilder määräsi Kaksitoista syömään hänet, jotta kaikki läsnä olevat näkisivät Guilderin mahdin ja kumartaisivat häntä.
7. Mutta Amy näki, ettei hän ollut yksin, sillä Kahdentoista joukossa seisoivat Wolgast, joka oli tullut Carterin sijalle häntä suojelemaan. Ja Amy sanoi Kahdelletoista:
  8. »Tervehdys, veljet. Minä olen Amy, teidän sisarenne.» Eikä hän sanonut muuta.
  9. Ja sitten hän alkoi tärinä, ja hänen ruumiinsa muuttui kirkkaaksi valoksi, joka mursi pimeyden, ja raivokkaasti huutaen Amysta tuli yksi heistä, sillä hän otti viraalin muodon, ja sitä oli mahtava katsella. Ja tämä tunnettiin Luopumisenä. Ja sen näki Peter, ja toisena sen näki Alicia, kolmantena Lucius, ja myös kaikki muut.
  10. Ja kahleet katkesivat ja seurasi suuri taistelu, ja siitä saatiin suuri voitto. Ja monta henkeä menetettiin; yksi heistä oli Wolgast, joka uhrautui pelastaakseen Amyn, sillä hänen rakkautensa tätä kohtaan oli kuin isän rakkautta lapseensa.
  11. Ja näin Kaksitoista katosi maan päältä, ja ihmiset saivat vapauden.
  12. Mutta Amyn kohtalo jäi hänen ystävilleen tuntemattomaksi, sillä häntä ei löydetty mistään.

I

TYTÄR

98–101 JV.

On toinen maailma, mutta se on tämä.

PAUL ÉLUARD

1

KESKI-PENNSYLVANIA

Elokuu, 98 jv.

Kahdeksan kuukautta Kotimaan vapautuksen jälkeen

Maa antoi auliisti periksi hänen aseensa terän alla ja sen uumenista leyhähti maannoksen mustaa hajua. Ilma oli kuumaa ja kosteaa, linnut lauloivat puissa. Hän oli kontallaan ja iski maahan kerta toisensa jälkeen, hakkasi multaa möyheäksi. Kourallinen kerrallaan hän kauhoi sitä sivuun. Voimattomuuden tunne oli hävinnyt osittain mutta ei kokonaan. Hänen ruumiinsa tuntui vetelältä, rikkonaiselta, nääntyneeltä. Kipuja oli, samoin muisto kivusta. Siitä oli nyt kolme päivää, vai neljäkö? Hiki helmeili hänen kasvoillaan, ja hän maistoi suolan huulillaan. Hän kaivoi periksi antamatta. Hikivesi valui noroina ja puto si maahan. Tännehän kaikki päätyvät loppujen lopuksi, Alicia ajatteli. Kaikki päätyvät maahan.

Multakasa hänen vieressään kasvoi. Kuinka syvälle vielä? Vajaan metrin syvyydessä maaperä muuttui. Se kylmeni ja tuoksahti savelta. Hänestä tuntui että se oli merkki. Hän kyykistyi keinuttelemaan kengänkantojensa varassa ja joi pitkään vettä leilistä. Kädet olivat vereslihalla ja peukalontyvestä repsotti lähes irti kuoriutunut paksu nahanriekale. Hän pani peukalonhangan suuhun, jyrsi retaleen hampaillaan irti ja sylkäisi sen multaan.

Soldier odotti häntä aukion laidalla ja laidunsi vyötärönkorkuisessa heinikossa leuat kuuluvasti jauhaen. Sulavalinjainen takaosa, tuuheaa harja ja mustanpäistärikkö karvapeite, mahtavat kaviot ja hampaat, silmät kuin suuret mustat marmorikuulat – hevosta verhosi ylväyden aura. Se oli itse rauhallisuus niin halutessaan, mutta saattoi heti seuraavassa hetkessä kyetä uskomattomiin tekoihin. Se kohotti viisasilmeisen päänsä, kun kuuli hänen tulevan. *Ymmärrän. Olemme valmiita.* Se kääntyi hitaasti kaula alhaalla ja seurasi häntä metsään sinne, mihin hän oli pingottanut pressun. Maassa virui verisen makuu-

pussin vieressä pieni nyytti tahraisissa kapaloissa. Tytär oli elänyt vain vajaan tunnin, mutta tuon tunnin aikana Aliciasta oli tullut äiti.

Soldier katsoi häntä, kun hän palasi näkyviin. Vauvan kasvot oli peitetty, mutta Alicia veti kangasta syrjään. Soldier laskee turpansa lapsen kasvoille sie-
raimet ammollaan ja hengitti hänen hajuaan. Piskuiset silmät, nenä ja ruusun-
nuppusuu, ihmismäisyydessään hätkähdyttävät, ja päälle hennot punaiset
hiukset. Mutta eloa ei ollut, ei hengitystä. Alicia oli epäillyt, kykenisikö hän
rakastamaan tyttöä – tätä kauhussa ja kivussa alkunsa saanutta lasta, jonka oli
siittänyt hirviö. Mies, joka oli piessyt hänet, raikannut, kironnut. Kuinka jou-
tavia hän olikaan ajatellut.

Hän palasi aukiolle. Aurinko oli kohtisuoraan yläpuolella, hyönteiset sur-
ruttivat heinikossa rytmikästä sykettä. Soldier seisoi hänen vierellään, kun hän
laskee tyttärensä hautaan. Synnytyksen käynnistyessä Alicia oli alkanut rukoil-
la. *Anna hänen olla terve.* Kun kärsimyksen tunnit olivat sulautuneet toisiinsa,
hän oli tuntenut sisällään kalman kylmän läsnäolon. Kipu tahkosi hänet läpi-
kotaisin kuin teräksenluja tuuli, se kajahteli joka solussa kuin ukkonen. Jokin
oli pielessä. *Hyvä Luoja suojele häntä, suojele meitä.* Mutta rukoukset olivat
pudonneet tyhjyyteen.

Ensimmäinen multakourallinen oli vaikein. Miten ihminen muka pystyy sii-
hen? Alicia oli haudannut monia. Jotkut hän oli tuntenut, joitakin ei, mutta
vain yhtä hän oli rakastanut. Se poika, Hightop, oli ollut hänelle rakas. Haus-
ka, eloisa, sitten poissa. Hän antoi irtomaan valua sormiensa välistä. Se ropisi
kankaalle kuin sateen ensi pisarat puunlehdille. Vähä vähältä hänen tyttärensä
katosi näkyvistä. *Hyvästi,* hän ajatteli, *hyvästi oma rakkaani, oma ainoani.*

Alicia palasi teltaansa. Sielu oli pirstaleina, hänen sisällään oli kuin miljoon-
na lasinsirpaletta. Luut olivat lyijytankoja. Hän tarvitsi vettä ja ruokaa, mutta
varastot olivat tyhjä. Metsästäminen ei tullut kuuloonkaan, ja joellekin tuntui
olevan kilometrien matka, vaikka alamäkeen matka taittui viidessä minuutis-
sa. Ruumiin tarpeet, mitä merkitystä niillä oli? Millään ei ollut merkitystä. Hän
kävi pitkäkseen makuualustalleen, ummisti silmät ja nukahti pian.

Hän näki unta joesta. Leveästä synkästä joesta, jonka yläpuolella loisti kuu.
Sen valo langetti veteen kultaisen tien. Mitä edessä oli, sitä Alicia ei tiennyt,
mutta varmasti tuo joki oli ylittävä. Hän otti varuillaan ensimmäisen aske-
leen sen kiiltävälle pinnalle. Hänen mielensä oli jakautunut kahtia: toisaalta
hän hämmästeli näin epätavallista kulkutapaa, toisaalta ei. Kun kuu kosketti
vastarantaa, hän tajusi tulleen huijatuksi. Hohtava polku alkoi hälvetä. Hän
pinkaisi juoksuun ja yritti epätoivoisesti ehtiä yli ennen kuin joki nielaisi
hänet. Mutta matka oli liian pitkä, ja jokaisen askeleen myötä ranta nytkähti
kauemmas. Vesi loiskui nilkoissa, polvissa, vyötäröllä. Hänellä ei ollut voimia

taistella sen vetoa vastaan. *Tule minun tyköni, Alicia. Tule minun tyköni, tule minun tyköni, tule minun tyköni.* Hän vajosi, joki ottaisi hänet, hän hukkuisi pimeyteen...

Hän heräsi himmeään oranssiin valoon, lähes päättyneeseen päivään. Hän makasi liikkumatta ja pani ajatuksiaan järjestykseen. Hän oli tottunut näihin painajaisiin, joissa ympäristö muuttui mutta tunnelma ei milloinkaan – se oli samaa toivottomuutta, samaa pelkoa. Mutta tällä kerralla jokin oli toisin. Unesta oli tullut jotain todeksi: hänen paitansa oli likomärkä. Hän katsoi alaspäin ja näki laajenevat tahrat. Maito oli noussut.

Jääminen ei ollut tietoinen päätös, lähtemisen halu vain puuttui. Voimat palautuivat. Ne lähestyivät pienin askelin ja pääsivät sitten ykskaks perille kuin hartaasti odotettu vieras. Hän rakensi majan kaatuneista puista sekä köynnöksistä ja kyhäsi siihen katon pressusta. Metsässä riitti elämää: oravia ja jäniksiä, viiräisiä ja kyyhkysia, peurojakin. Jotkut olivat hänelle liian nopeita, mutta eivät kaikki. Hän viritti ansoja ja sitten vain odotteli apajille pääsyä tai nappasi saaliin varsijousellaan – yksi laukaisu, siisti kuolema, sitten verekseltään raakaa ruokaa. Aina päivän päätteeksi, kun ilta oli himmentynyt, hän peseytyi joessa. Vesi oli kirkasta ja järkyttävän kylmää. Juuri tällaisella matkalla tapahtui kohtaaminen karhujen kanssa. Rasahduksia kymmenisen metrin päässä yläjuoksun suunnalla, jotain isoa pöheikössä, ja sitten ne ilmestyivät rantatöyräälle: emo ja kaksi pentua. Alicia ei ollut milloinkaan nähnyt moisia otuksia elävinä, kirjoissa vain. Ne kahlasivat matalikossa koko joukko, tonkivat pohjamutaa kuonollaan. Niiden ruumis näytti jollain lailla löyhältä ja keskeneräiseltä, aivan kuin lihaksia ei olisi kursittu kunnolla kiinni nahkaan, jota peitti paksu ja risuinen takkuturkki. Niiden ympärillä parveili hyönteisiä pilvenä, joka heijasteli päivän viimeisiä valonsäteitä. Mutta karhut eivät ilmeisesti huomanneet häntä, tai jos huomasivat, eivät pitäneet häntä minään.

Kesä lakastui. Ensin maailma oli kauttaaltaan rehevän vihreää lehvästöä ja syvää varjoa, sitten metsä räiskähti riehakkaita värejä täyteen. Aamulla kuurainen metsämaa rouskui askelten alla. Talvikylmän mukana laskeutui puhautauden tuntu. Paksu hanki peitti mannun. Puiden mustat ääriviivat, lintujen pienet jalanjaljet, valkoiseksi haalistunut taivas, kaikista värisävyistään riisuttu: asioista oli kuoriutunut esiin niiden syvin olemus. Mikä kuukausi oli? Mikä päivä? Ajan mittaan ruoasta tuli ongelma. Tuntikausia, jopa kokonaisia päiviä hän pysyi liikkumatta, säästeli voimiaan, eikä hän puhunut yhdellekään elävälle sielulle lähes vuoteen. Jossain vaiheessa hän tajusi lakanneensa ajattelemasta sanoin, aivan kuin hänestä olisi tullut metsänelävä. Hän epäili menettävänsä järkensä. Hän alkoi puhua Soldierille kuin ihmiselle. *Soldier*, hän saattoi sanoa,

mitä tänään syötäisiin päivälliseksi? Soldier, mitä sanot, kerättäisiinkö lisää nuotiopuita? Soldier, tupruttaakohan taivaalta pian lunta?

Eräänä yönä hän heräsi majassaan ja tajusi kuunnelleensa ukkosta jo hyvän tovin. Kostean kevättuulen puuskat puhalsivat vailla suuntaa ja jäivät pyörimään puiden latvuksiin. Alicia kuunteli lähestyvää myrskyä kuin ulkopuolinen, ja sitten se yhtäkkiä oli kohdalla. Taivaalle läjähti haarakas salama, joka pysäytti näkymän hetkeksi hänen silmiensä eteen, ja sitä seurasi korviahuumaava jyrinä. Hän päästi Soldierin luokseen suojaan, kun taivas aukeni ja alkoi syöstä luodinraskaita sadepisaroiita. Hevonen värisi pelosta. Alician täytyisi saada se rauhoittumaan; yksikin pakokauhuinen liike näin pienessä tilassa, niin massiivinen ruho tekisi majasta selvää. *Olet oma kiltti poikani*, hän kuiskutti silitellen hevosen kylkeä. Toisella kädellä hän ujutti narun sen kaulan ympäri. *Oma kiltti, kiltti poikani. Miten olisi? Voit kai nyt pitää tytölle seuraa sadeyönä?* Soldierin keho jännittyi pelon kovettamaksi lihasmuuriksi, mutta siitä huolimatta se hyväksyi sen, että hän vähä vähältä pakotti sitä laskeutumaan alemmas. Majan seinien toisella puolen leiskahti salama ja taivaat ylisivät. Soldier pudottautui polvilleen raskaasti ähkäisten, kellahti kyljelleen hänen makuusijansa viereen, ja näin he nukkuivat kaksistaan läpi rankkasateisen yön, joka pesi pois talven.

Hän asui siellä kaksi vuotta. Lähteminen ei ollut helppoa; metsä oli muuttunut lohdulliseksi. Hän oli ottanut sen elämänrytmin omakseen. Mutta kolmannen kesän alkaessa tuli uusi tunne: oli aika jatkaa matkaa. Saattaa päätökseen se, minkä hän oli aloittanut.

Loppukesä kului valmisteluissa. Yksi niistä oli aseiden takominen. Hän lähti jalkapatikassa jokikaupunkeihin ja palasi kolmen vuorokauden kuluttua vetäen perässään kolisevaa säkkiä. Hän hallitsi takomisen noin periaatteessa, sillä oli katsellut sitä sivusta monet kerrat, mutta yksityiskohdat täytyisi ratkaista yrityksen ja erehdyksen kautta. Alasimesta kävisi jokirannan tasalakinen kivenjätkäle. Hän kohensi rannan tuntumaan kyhäämäänsä nuotiota ja seurasi sen palamista hiillokselle. Juju oli saada lämpötila juuri sopivaksi. Kun hän uskoi onnistuneensa, hän otti säkistä ensimmäisen esineen. O1-terästangolla oli leveyttä viisi senttiä, pituutta vajaa metri ja paksuutta sentin verran. Hän otti säkistä myös vasaran, rautapihdit ja paksut nahkakäsineet. Hän upotti terästangon toisen pään hiillokseen ja odotti, kunnes kuumuus muutti metallin värin. Sitten hän ryhtyi töihin.

Tarvittiin vielä kolme tarvikkeidenhakumatkaa alajuoksulle, ja tekeleestä tuli krouvi, mutta lopulta hän oli tyytyväinen. Hän kieputti kahvapähään karheaa, rihmamaista köynnöstä, jotta saisi varmasti pitävän kädensijan muu-

toin sileään metalliin. Paino tuntui kädessä hyvältä. Kiillotettu kärki säihkyi auringossa. Todellinen tulikoe olisi kuitenkin ensimmäinen isku. Viimeisellä matkallaan alajuoksulle hän oli löytänyt meloneja, ihmisen pään kokoisia. Ne kasvoivat vieri vieressä yhtenä saarekkeena, ja kiemuraisissa varsissa oli ihmiskädeltä näyttäviä lehtiä, jotka hapuilivat otetta ympäristöstä. Hän oli valikoinut yhden melonin ja kantanut sen säkissä kotiin. Nyt hän tasapainotti sen kaatuneen puunrungon päälle, tähtäsi ja humautti miekan ylhäältä alas. Toisistaan irti leikkautuneet puoliskot keinahivat laiskasti eri suuntiin, kuin hämmästyneinä, ja mätkähtivät maahan.

Täällä Aliciaa ei pidätellyt enää mikään. Lähtöä edeltävänä iltana hän kävi tyttärensä haudalla. Hän ei halunnut jättää sitä viime hetkeen, sillä poistumisen pitäisi tapahtua joutuisasti. Kahden vuoden ajan paikka oli ollut vailla muistomerkkiä. Mikään ei ollut tuntunut riittävän arvokkaalta. Mutta tuntui väärältä jättää se paljaaksi. Viimeisistä teräspaloista hän oli valmistanut ristin. Hän nakutti sen vasaralla maahan ja polvistui. Ruumistahan ei enää ollut. Ehkä muutama luu tai luiden jättämä painauma. Hänen tyttärensä oli muuttunut maaksi, puiksi, kiviksi, jopa taivaaksi ja eläimiksi. Hän oli siirtynyt jonnekin tietoisuuden tuolle puolen. Hänen äänettömäksi jäänyt äänensä oli lintujen laulussa, hänen punainen hiustupsunsa ruskan liekehtivissä lehdissä. Näin Alicia mietti, kun hän kosketti toisella kädellään pehmeää maata. Rukouksia hänellä ei enää ollut. Kun sydän kerran särkyi, se pysyy särkyneenä.

»Olen pahoillani», hän sanoi.

Aamu valkeni mitäänsanomattomana – tuulettomana, harmaana, sakeana usvasta. Miekka lepäsi viistosti hänen selkäänsä vasten peurannakahuotrasaan, heittoveitset oli kiinnitetty rintapuolelle harteiden yli ristiin vedettyihin vöihin. Tummat suojalasit, joiden sivusiivekkeet ylsivät ohimoille asti, kätkevät hänen silmänsä. Hän kiinnitti satulalaukun paikalleen ja nousi Soldierin selkään. Lähdön tunnelman vaistonnut Soldier oli kuljeksinut levottomana jo päiväkausia. *Ollaanko nyt hankkimassa sitä, mitä luulen? Mutta minä viihdyn täällä, jos sopii sanoa.* Alicia oli suunnitellut ratsastavansa jokivartta itään ja seuraavansa veden reittiä vuorten yli. Jos onni olisi myötä, hän saapuisi New Yorkiin ennen kuin puut pudottaisivat ensimmäiset lehtensä.

Hän sulki silmänsä ja tyhjensi mielensä. Ääni pääsisi kuuluviin vasta, kun hän antaisi sille tilaa. Se kumpusi samasta syöveristä kuin unet ja supatti hänen korvaansa kuin luolasta tuleva tuulahdus.

Alicia, sinä et ole yksin. Minä tunnen sinun surusi, koska se on omani. Minä odotan sinua, Lish. Tule minun tyköni. Tule minun tyköni.

Hän napautti pohkeillaan Soldierin kylkiä.

"Huikea finaali vie päätökseen
trilogian, joka kuuluu amerikkalaisen
fantasian suuriin saavutuksiin."

– Stephen King

Lähdit mukaan *Ensimmäiseen siirtokuntaan*. *Linnakkeessa* kohtasit Kaksitoista kasvoista kasvoihin. Nyt on aika astua *Peilikaupunkiin* ja viimeiseen voimainmittelöön.

Bestseller-eepos kirii kohti huumaavaa loppuhuipennustaan, ja eloonjääneiden pieni, karaistunut joukko valmistautuu hetkeen, jolloin kammottava pimeys laskeutuu.

Kaksitoista on tuhottu ja satavuotinen hirmuvalta on päätynyt. Eloonjääneet uskaltavat esiin turvapaikoistaan, mielessä uuden yhteiskunnan rakentaminen ja tulevaisuuden toivo.

Mutta kaukana heistä, kuolleen metropolin sydämessä, odottaa Nolla. Ensimmäinen. Kahdentoista isä. Häntä jäytää sammumaton kauna, ja hänen vihansa voi purkautua vain jos hänen onnistuu tuhota Amy, ihmiskunnan viimeinen toivo, Tyttö tyhjiydestä – tyttö joka rohkeni nousta Nollaa vastustamaan.

Vielä kerran valo ja pimeys iskevät yhteen. Lopultakin Amy ja hänen toverinsa tulevat tietämään kohtalonsa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-34202-2